

Ötvenhat el?szele

2011 október 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Közeledvén az 1956-os forradalom és szabadságharc ötvenötödik évfordulójához, sokakban felmerül: valójában mikor is kezd?dhetett az egész, mikor fújt el?ször a forradalom el?szele? A szomszédos Ausztria 1955-ben függetlenné vált, a szovjet csapatok kivonultak, mint ahogy Magyarországról is ki kellett volna vonulniuk.

Ezzel szemben hiába fogadták kitör? tapssal az Anschlusst az osztrákok annak idején, a második világháború gy?ztesei 1945 után mégsem sütötték rá azt a bélyeget, amelyet Magyarországnak mint vesztes országnak viselnie kellett – és viseli talán azóta is –, miszerint az utolsó csatlósai voltunk a fasisztáknak (helyesen a náciknak). Persze, mint tudjuk, a bélyeget azért sütötték a homlokunkra, mert egyszer?en Magyarország határánál húzták meg a kommunizmus határvonalát. Sajnos mi a vonalon belülre kerültünk. A szabad választásokon a második világháború után hiába szerettek volna polgári országot felépíteni a magyar emberek, Sztálin acélökle lesújtott rájuk. Elindult a népbutítás, amelynek nyomait a mai napig viseli egy egész nemzet.

Csak a zsidóság számára hozott rövid id?re felszabadulást ez az id?szak, mert kés?bb – egyenl?ség ide vagy oda, ahogy a kommunizmust meghirdették a világon – mindazokat, akik szembehelyezkedtek a rendszerrel vagy egyszer?en csak nem akarták magukba szívni a kommunista eszmét, különböz? magyarországi „megsemmisít? táborokba” vágták. Akiket pedig a szovjet hatalom egyszer?en csak összeszedett az utcán, megismerhették a gulágot. Zsidók is kerültek oda, csupán csak azért, mert nem volt meg a kell? létszám. A szovjetek egyszer?en bevágták a vagonba azt a zsidót, aki éppen hazatért egy másik vonattal valamelyik német megsemmisít? táborból. A demokratikus választások során Rákosi és bandája csalással bekebelezte az országot, és elindította a kommunizmus útján. Szinte senki sem mert megszólalni.

Terrorállam kiépítése kezd?dött – öt- és hároméves tervvel, sztahanovistákkal. A magyar emberek, még ha suttogva is, de azért reménykedtek, és nem akartak belenyugodni sorsukba. Tudták, érezték, hogy el?bb-utóbb el kell érkeznie a szabadság pillanatának. Annak, hogy saját maguk dönthessenek a saját sorsukról.

A kommunisták egy része is érezte, hogy történnie kell valaminek, hiszen 1954-ben, az elvesztett labdarúgó-világbajnoki dönt? után egyfajta rendszerellenes hangulat alakult ki az országban. Már majdnem kitört a forradalom. Sebes Gusztáv, a válogatott szövetségi kapitánya a leggy?löltebb emberré vált, talán még gy?löltebb volt, mint az országot irányító, szovjet segítséggel hatalomban lév? Rákosi és társai. ?k ekkor még megúszták. Aztán felszámolták a munkatáborokat, és ébredezett az emberekben a remény.

És egyre nehezebb volt fenntartani a terrort. Az ÁVO ekkor már a Belügyminisztérium irányítása alatt m?ködött, és az ávósok egyre inkább kezdtek egymás között is félni. De továbbra is ?k maradtak a párt ökle.

1956 tragikus fordulópontot jelentett az ország életében. A reformkommunisták szó szerint reformokat akartak, és nem felkelést, hanem Magyarország átalakítását. Ötvenhat nyarán már érezhet? volt, hogy valaminek történnie kell. Egyre többen kezdték úgy gondolni, hogy Magyarországnak el kell indulni a saját útján, szabadon, megszállók nélkül. Azonban a titkosszolgálat és a besúgóhálózat tökéletesen m?ködött, természetesen a nélkülözhetetlen

szovjet tanácsadókkal.

Október 23-án a magyar emberek úgy döntöttek, kezükbe veszik a sorsukat, kitört a forradalom.

Megelégelték az elnyomó hatalmat, megelégelték a megszállókat, akik ezzel nem számoltak, és el?re nem modellezték, mi történhet, ha a nép nem viseli el tovább az elnyomást. Számításon kívül hagyták a pesti srácokat, akik életük kockáztatásával az utolsó pillanatig felvették a harcot a szovjet tankokkal, a túler?vel. Az egyszer? emberek néhány nap alatt gy?zelemre vitték és az egész világnak megmutatták a magyar forradalmat. A világ ámulva nézte, mi történik a kis Magyarországon. Nézte, és segítségr?l szónokolt. Csak szónokolt, segítséget, mint történelmünk során oly sokszor, most sem adott. Ismét magunkra maradtunk. A világ félrenézett, és hazánk helyett a szuezi válsággal volt elfoglalva.

A forradalom elbukott, szörny? megtorlások következtek. És mind a mai napig elmaradt az igazságtétel mindazokkal szemben, akik még itt élnek velünk azokból a s?r? id?kb?l.

Talán egyszer megtudjuk majd, kik és hol döntötték el, hogy Magyarországon kitörjön a forradalom, talán majd megtudhatjuk, hogy mi lett volna, ha hagyják a szabadságvágyat gy?zedelmeskedni. Sajnos, közeledve az évfordulóhoz, csak arra emlékezhetünk, amit tudunk: volt egy tiszta, csodálatos forradalmunk, eltiporták. Kegyetlenül. Soha ne felejtsük el az áldozatokat!
Vámos György, magyarhirlap.hu

Ajánló